

30
NÉMET–MAGYAR
MESE
A SZORGALOMRÓL ÉS
A LUSTASÁGRÓL

Roland

A terméketlen föld / Das unfruchtbare Land	3
A két fűrés / Die beiden Sägen	4
A lusta fiú / Der faule Junge	5
A kőfaragó / Der Steinmetz	6
A teknősbéka és a nyúl / Die Schildkröte und der Hase	7
A szorgalmas tyúkocska / Die fleißige Henne	8
A három leány kovácsműhelye / Die Schmiede der drei Mädchen	9
Jánoska, a favágó óriás / Hansi, der Holzfäller-Riese	10
A vak és a sánta / Der Blinde und der Lahme	11
A legkönnyebb munka / Die leichteste Arbeit	12
A szomjas hangya / Die durstige Ameise	13
A három lusta / Die drei Faulen	14
A tücsök legendája / Die Legende der Grille	15
Mi, a méhek / Wir, die Bienen	16
Pepe kutya és a méhecske / Pepe und die Biene	17
A guzsaly, a vetélő és a tű / Die Spindel, das Schiffchen und die Nadel	18
A légy és a hangya / Die Fliege und die Ameise	19
A lusta lány és a fonólányok / Das faule Mädchen und die Spinnerinnen	20
A boldogtalan madár / Der unglückliche Vogel	21
A festő vetélytársa / Der Rivale des Malers	22
A jó leány / Das fleißige Mädchen	23
A paraszt és a medve / Der Bauer und der Bär	24
A hosszú nevű kiscsibe / Das Küken mit dem langen Namen	25
A lusta fazekas és a szorgalmas szobafestő / Der faule Töpfer und der fleißige Maler	26
A háziasszony, a cselédek és a kakas / Die Hausherrin, die Mägde und der Hahn	27
A kutya és a tyúk / Der Hund und die Henne	28
Csöpi egy napja / Ein Tag in Waldis Leben	29
Herbert nyuszi farka / Der Schwanz des Hasen Herbert	30
A férj és a házimunka / Der Ehemann und die Hausarbeit	31
Nem olyan, mint az anyámé... / Nicht so, wie die meiner Mutter...	32

© Roland Kiadó

Keresse a Roland Kiadót a Facebookon is!

facebook.com/Rolandkiado

e-mail: office@roland-toys.eu

www.roland-toys.eu

A magyar nyelvű kiadás tekintetében minden jog fenntartva a Roland Kiadó részére.
Bármilyen másolás, sokszorosítás, illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás a Roland Kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához kötött.

ISBN 978-615-5913-31-0

Kiadás vezető: Lengyel Orsolya

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezetője

Nyomdai munkák: Generál Nyomda Kft., Szeged

Egyszer egy ország királya úgy határozott, hogy igazságosan elosztja földjét az alattvalói között. Amikor megtudták ezt a parasztok, már kora reggel a palota köré tömörültek, és hálából mind-egyik hozott valami ajándékot a királynak. Rövid időn belül meg is kapták a legjobb termőföldeket.

Utoljára maradt egy dolgos földműves. Neki már nem jutott jó föld, ezért a király adott neki egy darab köves, terméketlen földet, amit eddig mindenki visszautasított. Az ember hálásan megköszönte az adományt.

Másnap nekilátott megművelni a földet: felásta, megtrágyázta és bevetette búzával. Szomszédjai csodálkoztak, hogy a búzája szebb lett, mint az övéké, és hamarosan nagyobbra is nőtt. Szereték volna megvásárolni tőle a földet:

– Add el nekem – kérte az egyik szomszéd –, hiszen kavicsos és terméketlen. A föld árának a tízszeresét fizetem érte!

A paraszt gondolkodóba esett, majd így válaszolt:

– A legnagyobb örömmel eladnám neked, de amint mondtad, kavicsos és terméketlen. Nem szeretnék senkit sem becsapni, legkevésbé a szomszédomat!

És szorgalmasan művelte tovább a földjét, amely meghálálta a sok gondoskodást, és bő terméssel jutalmazta a szorgalmas gazdáját.

Das unfruchtbare Land

Einmal beschloss der König eines Landes, sein Ackerland gerecht an seine Untertanen zu verteilen.

Als die Bauern davon erfuhren, versammelten sie sich am frühen Morgen vor dem Palast und aus Dankbarkeit brachte jeder dem König ein Geschenk mit. Sie erhielten in kurzer Zeit das beste Ackerland. Einem arbeitsamen Bauer blieb kein gutes Land mehr übrig, so schenkte ihm der König ein Stück steiniges, unfruchtbares Land, das von allen abgelehnt worden war. Der Mann war aber für die Spende dankbar.

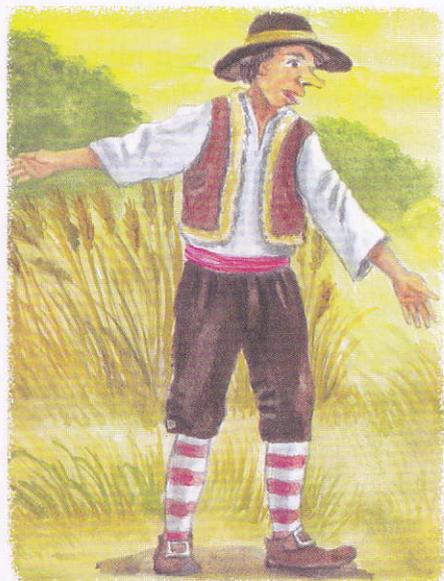
Am nächsten Tag machte er sich daran, das Land zu bearbeiten: Er grub es um, düngte es und säte Weizen.

Seine Nachbarn waren erstaunt, wie schön und groß sein Weizen wurde.

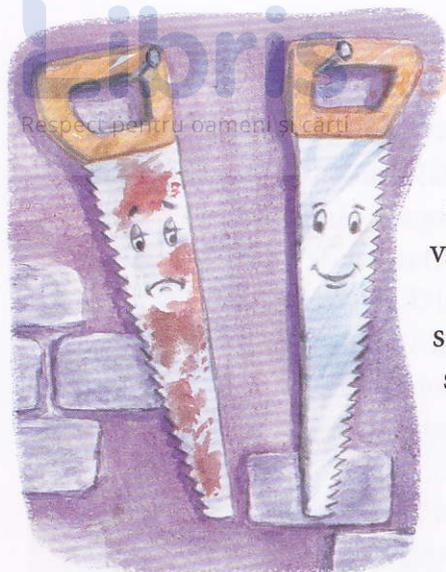
Sie wollten ihm das Land abkaufen: „Verkauf es mir“, sagte einer der Nachbarn, „weil es steinig und unfruchtbar ist. Ich zahle den zehnfachen Preis dafür!“

Der Bauer überlegte es sich und antwortete: „Ich würde es dir gerne verkaufen, aber wie gesagt, es ist steinig und unfruchtbar. Ich will niemanden betrügen, am allerwenigsten meinen Nachbarn!“

Und er bearbeitete weiterhin fleißig sein Land, das ihn mit reicher Ernte belohnte.

A két fűrész

Volt egyszer egy parasztember, aki a vásárban vett magának két szép új fűrész. Felesége nem nagyon örült, amikor látta, hogy mire adta ki a pénzt. De másnap, mikor a férje elmondta, hogy ki fogja vágni a kiszáradt körtefát az udvaron, már elégedettebbnek tűnt.

A két fűrész fel volt akasztva a többi szerszám mellé a fészterben. A régi szerszámok nagyon irigykedtek rájuk, de a legirigyebbek a régi rozsdás szegek voltak. Első nap a gazda mindkét fűrész használta, hogy egyformán kopjanak, este pedig visszaakasztotta mindkettőt a fészterbe.

Az egyik fűrész nagyon fáradt volt, mert egész nap kemény munkát végzett. Irigykedve nézte a szegeket, amelyek egy sarokban heverték, és egész álló nap nem csináltak semmit. A szegek valahogy rájöttek, hogy mi jár a fűrész fejében, és azt tanácsolták neki, hogy ne engedelmeskedjen a gazdának, akkor majd ő is egész nap a fészterben pihenhet.

A lusta fűrész megfogadta a tanácsot. A paraszt látván, hogy nem tud vele dolgozni, valóban békén hagyta. A másik fűrész végezte a dolgot, boldogan munkálkodott mindig, ha a gazdának szüksége volt rá.

Teltek-múltak az évek, és a lusta fűrész megrozsdásodott. Szomorúan látta, hogy a testvére csillogva lóg a szegen, és mennyire boldog egy-egy munkanap után.

Az öreg parasztember a fiaira hagyta a gazdaságot, akik egy napon benyitottak a fészterbe. Meglátták a rozsdás szegeket és a rozsdával bevont lusta fűrész, hát kidobták őket. Viszont a szorgalmas fűrész becsben volt tartva, noha már nem volt új, de nagyon jól lehetett vele dolgozni.

Die beiden Sägen

Einmal kaufte ein Bauer zwei schöne neue Sägen auf dem Markt. Seine Frau war nicht sehr erfreut darüber, dass er das Geld dafür herausgab. Aber am nächsten Tag, als der Mann ihr sagte, er werde den vertrockneten Birnbaum im Garten fällen, wirkte sie zufriedener.

Die beiden Sägen hingen unter den anderen Werkzeugen an der Wand im Schuppen. Die alten Werkzeuge, vor allem die rostigen Nägel waren neidisch auf sie. Am ersten Tag benutzte der Bauer beide Sägen, um sie gleich zu verschleifen, und am Abend hängte er sie an die Wand zurück.

Eine der Sägen war sehr müde, weil sie den ganzen Tag hart gearbeitet hatte. Neidisch blickte sie auf die Nägel in der Ecke, die den ganzen Tag nichts taten. Die Nägel errieten irgendwie die Gedanken der Säge und schlugen ihr vor, dem Bauer nicht zu gehorchen, damit sie den ganzen Tag im Schuppen ausruhen konnte.

Die faule Säge nahm den Rat an. Als der Bauer sah, dass er mit der Säge nicht arbeiten konnte, ließ er sie wirklich in Ruhe. Die andere Säge erledigte die Arbeit glücklich, wann immer der Bauer sie brauchte.

Jahre vergingen und die faule Säge rostete. Traurig sah sie zu, wie glücklich die andere Säge nach einem Arbeitstag am Nagel hing.

Der alte Bauer überließ das Gut seinen Söhnen, die eines Tages den Schuppen betraten. Als sie die rostigen Nägel und die rostige faule Säge sahen, warfen sie sie weg. Aber die fleißige Säge wurde geschätzt, sie war zwar nicht neu, aber man konnte gut mit ihr arbeiten.

Volt egyszer egy lusta, elkényeztetett fiú. Amikor felnőtt, az édesapja egy életre szóló leckét akart neki adni, ezért elküldte, hogy keresse meg a mindennapi kenyérrelvalót.

– Drága fiam! Elérkezett az idő, hogy lásd te is, mit jelent a munka! Most eredj, és addig ne is térj haza, amíg meg nem keresed a magad pénzét!

A fiú nagyon elkeseredett és panaszkodott az édesanyjának. Az anyja szíve megesett a drágaságán, és adott neki két pénzermét, majd a lelkére kötötte, hogy pár óra séta után térjen vissza munkától fáradt ábrázattal. A fiú így is tett. Amikor hazatért és átadta apjának a megkeresett pénzt, az a tűzbe dobta, mondván, hogy nem a homloka verejtékével szerezte azt.

Másnap újra elküldte dolgozni. Ez alkalommal a legénynek szerencséje volt, mert rövid kóborlás után, amikor egy fa árnyékában megpihent, az út szélén talált két pénzermét. Boldogan ment hazafelé, vitte az apjának.

– Ezt a pénzt nem te kerested – mondta az apa és a tűzbe dobta.

Harmadnap a fiú látta, hogy nincs más választása, elment a szomszéd kovácshoz. Ő örömmel adott munkát a legénynek. Egy fáradságos nap után a fiú elégedetten tért haza, mert ez alkalommal érdem szerint kereste meg a pénzt. De az apa újból a tűzbe dobta. Ekkor a legény hirtelen utánaugrott:

– Látod, fiam! Ez az a pénz, amit a saját verejtékeddel kerestél – mondta az apa.

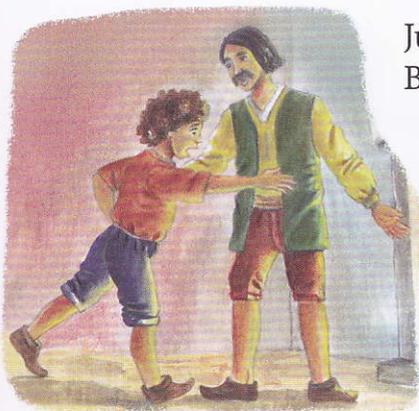
Der faule Junge

Es war einmal ein fauler, verwöhnter Junge. Als er aufwuchs, wollte ihm sein Vater eine Lektion fürs Leben erteilen, deshalb schickte er ihn in die Welt, um sein Brot zu verdienen. „Lieber Sohn! Es ist an der Zeit, dass du erfährst, was Arbeit bedeutet! Geh jetzt fort und komm erst zurück, wenn du dein eigenes Geld verdienst!“

Der Junge war verbittert und beklagte sich bei seiner Mutter. Sie hatte Erbarmen mit ihrem Söhnchen, gab ihm zwei Münzen und legte ihm ans Herz, nach ein paar Stunden mit einem müden Bild zurückzukehren. Der Junge tat so. Zu Hause angekommen, überreichte er seinem Vater das verdiente Geld, doch dieser warf es ins Feuer und sagte, es sei nicht mit dem Schweiß seiner Stirn verdient worden.

Am nächsten Tag schickte er ihn wieder zur Arbeit. Diesmal hatte der Junge Glück, denn nach einem kurzen Bummel, als er im Schatten eines Baumes am Straßenrand rastete, fand er zwei Münzen. Glücklicherweise ging er nach Hause und zeigte das Geld seinem Vater. „Dieses Geld hast du nicht verdient“, sagte der Vater und warf es ins Feuer.

Da der Junge keine andere Wahl hatte, ging er am dritten Tag zum Schmied. Dieser gab ihm gern Arbeit. Nach dem anstrengenden Tag ging der Junge zufrieden nach Hause, weil er diesmal das Geld tatsächlich verdient hatte. Der Vater warf es aber wieder ins Feuer. Der Junge griff sofort danach. „Siehst du, mein Sohn! Das ist das Geld, das du mit deinem eigenen Schweiß verdient hast“, sagte der Vater.

Élt egyszer egy szegény kőfaragó aki így sóhajtott magában: „De szeretnék király lenni, akkor én lennék a leghatalmasabb a Földön!” Jóformán még be sem fejezte a gondolatmenetét, arra eszmélt, hogy királyi ruhát visel és az alattvalói baldachin alatt szállítják. Ekkor tudatosult benne, hogy ő a leghatalmasabb az emberek között, de nem erősebb a Napnál, amely olyan erősen süt. „Milyen jó lenne, ha én magam lehetnék a Nap, mert az mindannyiunk felett áll” – gondolta magában.

És lám, egy pillantás alatt ő lett a Nap. De nemsokára megjelent egy felhő, ami eltakarta, majd eső kerekedett belőle, elmosva mindent maga körül. „Hm, úgy tűnik, a Nap sem a leghatalmasabb. Őt elkergeti az eső. Én inkább az eső helyében szeretnék lenni.”

Alighogy kiejtette e szavakat, ráeszmélt, hogy ő már eső. Jól érezte magát, mert senki és semmi nem állt az eső felett. De öröme most sem tartott sokáig, mert beleütközött egy kőtömbbe, ami közönyösen állt az esőben. „Hm. Ezt a követ esőként

sohasem fogom tudni megformálni, csakis egy kőfaragó tudná ezt megtenni.” – gondolta magában.

Ekkor ébredt rá, hogy milyen fontos egy kőfaragó munkája, és azt kívánta, hogy újból az lehessen, aki volt. A vágya ismét beteljesült. Azóta a kőfaragó nem panaszkodik többé, megtanulta értékelni a munkáját, és még ma is szorgalmasan dolgozik.

Der Steinmetz

Es war einmal ein armer Steinmetz, der seufzte: „Wäre ich bloß ein König! Dann wäre ich der Emächtigte Mensch der Erde!“ Ehe er sich's versah, trug er einen Königsmantel und wurde von seinen Untertanen unter einem Baldachin getragen. Da wurde es ihm bewusst, dass er der mächtigste Mensch war, aber nicht stärker als die Sonne, die so stark schien. „Es wäre gut, wenn ich die Sonne wäre, denn sie steht über uns allen“, dachte er. Und auf einen Blick wurde er zur Sonne. Bald tauchte aber eine Wolke auf, die sie verdeckte, dann regnete es und der Regen verwischte alles. „Hm, die Sonne scheint auch nicht am mächtigsten zu sein. Sie wird vom Regen vertrieben. Ich wäre lieber an Stelle des Regens.“ Kaum sprach er diese Worte aus, schon merkte er, dass er zum Regen wurde. Er fühlte sich wohl, weil niemand und nichts über dem Regen stand. Aber seine Freude hielt nicht lange an, denn er stieß gegen einen Steinblock, der gleichgültig im Regen stand. „Hm. Als Regen werde ich niemals diesen Steinblock formen können, nur ein Steinmetz könnte das machen“, dachte er. Da erkannte er, wie wichtig die Arbeit eines Steinmetzes ist, und er wünschte, er wäre wieder, wer er gewesen war. Sein Wunsch ging in Erfüllung. Seitdem beklagt sich der Steinmetz nicht mehr, er hat seine Arbeit zu schätzen gelernt und arbeitet immer noch fleißig.

